

И двамата влѣзоха въ министерството. Минаха прѣзъ стѣлби и коридори. Навредѣ всички служещи, които прѣдъ тѣхъ се мѣрнаха, се спрѣха и ги почти-телно поздравиха. Сега дѣдо Генко имаше по-голямъ куражъ, отколкото кога се скитѣ въ Финансовото мини-стерство: охиленъ погледваше всички. Влѣзоха въ една стая. Дѣдо Генко грѣмко поздрави всички чиновници и се ржкоса съ тѣхъ. Бойковски не счете за нужно да ги прѣпорѣчва на баща си. Въ Григоровия кабинетъ — една малка стая добрѣ мебелирана — никого нѣмаше. Старецътъ почна да разгледва най-подробно всички книжа, мобили и картини по стѣната. Погледътъ му се спрѣ върху една голѣма картина въ хубава рамка. Той я за-гледа внимателно, пакъ продума засмѣно, като се обърна къмъ сина:

— Той е! Изведнахъ го познахъ! Ама същиятъ той, ти казвамъ! Сѣкашъ, че е живъ, сѣкашъ, че ще продума!

— Кой? запита синътъ втелнишки

— Оня, дѣто го срѣцнахме.

— Кой оня?

Дѣдо Генко се разгледа плахо около себе, па про-говори изнизко, като че ли да го не чуе нѣкой:

— Князътъ, бе!

Слѣдъ като помълча малко, дѣдо Генко запита:

— Синко, одеѣ щѣхъ да те питамъ, ама забра-вихъ: князътъ отдѣ е?

— Отъ далечно мѣсто!... Отъ чужбина.

— Ама — е българинъ!

— Не е, но какво отъ това?

Старецътъ се смѣлча. Мисли. Искаше му се да пита нѣщо, ама и той не знаеше що. Слѣдъ като раз-гледа всичко и се чуди, запита, като сви нѣкакъ лѣ-вото си око:

— Ами тия столове, маси, килими, пердета... ти ли си ги купувашъ? Много скъпа работа трѣбва да е туй!

— Защо азъ, тате? Купува ги правителството — негови сж.